

Leesfragment: "Het Wodkameisje"

Vrijdag 5 november

Hijgend plaatste Masha de laatste fles Zil-wodka in de kartonnen doos en zette die bij de andere op de palet. Haar benen voelden loodzwaar aan. Ze had meer dan 10 uur flessen gevuld, gekurkt, etiketten gekleefd en alles ingepakt. De voorraad, 432 flessen, stond klaar om opgehaald te worden. Net op tijd. Het was haar goddank weer gelukt. Nu kon ze niet meer. Ze moest gaan zitten. Kreunend liet ze zich op een biezen stoel neerzakken, strekte de benen wijd voor zich uit, steunend op de hielen.

Ze wist dat ze er verfromfaaid uitzag. Een paar vettige lokken waren vanonder haar plasticen diadeem ontsnapt, terwijl de rest van haar dunner wordende haar tegen haar schedel plakte. Haar gezicht voelde opgeblazen aan en vertoonde al een paar diepe groeven. Ze had vandaag geen zeep gezien en stonk. Het kon haar niet schelen. Integendeel.

Korzelig trok ze de kraag van haar bloes recht. *Hopelijk komt Vitali niet onmiddellijk!* Ze vreesde dat ze niet zou kunnen opstaan. Ze was hondsmoe.

Niets ziend, niets denkend en niets voelend staarde ze voor zich uit. Ook met de ogen dicht kon ze hier elke plek beschrijven. De hangar had geen geheimen meer voor haar. Ze kende elke steen, wist elke bult in de cementvloer zitten, kon elke moer, hendel en kraan van die verroeste hoop metaal, het enige wat er was overgebleven van het oude machinepark, blindelings vinden. De ketels lekten, de leidingen lekten en er zaten gaten in het dak waardoor de vloer na een regenbui nooit helemaal droog werd en waardoor ze bij elke stap van haar rubberen laarzen een zacht dretsend geluid maakte. Ze haatte dat geluid. Het wende nooit. Net zoals die geur, die altijd in haar neusgaten hing. "La part des anges, ha !" Dat zeiden ze, maar voor haar was het "la pagaille des anges".

"Masha Petrovna, is alles klaar?"

Vitali stond voor haar. Ze had hem niet horen binnenkomen. Vitali, de atleet, de macho, de bosmens, wachtte op haar reactie. Zijn armen en schouders schokten spastisch. Ze zag hoe zijn spieren samentrokken en rolden onder de strakke stof van zijn hippe t-shirt. Had hij iets geslikt? Zoals steeds krulde zijn bloedrode onderlip pruilend naar beneden. Ze gruwde van die lip. Vitali was duidelijk ongeduldig en wou aan de slag. Ze zou moeten oppassen.

"Alles staat klaar op de paletten. Dat zie je toch. Begin maar!"

Ze veerde recht, deed stoer en gaf instructies. Hij mocht niet weten dat ze schrik had.

"Hoeveel zijn het er?"

"36 dozen."

"Hoeveel flessen zijn dat?"

"432."

"432! Exact 432? Niet meer?"

Hij hoopte dat er een paar flessen op overschot waren, wist Masha. Daarom loerde hij stiekem rond op zoek naar buit. Maar ze had het overschot goed weggestopt. Hij zou niets vinden.

"Denk je dat ik de baas beduvel," grijnsde ze, het spel meespelend.

"Ik weet het niet. Misschien verstopt Masha Petrovna een paar flessen? Misschien zet Masha Petrovna een eigen handeltje op?"

"Zoek dan maar! Je zal niets vinden. Ik heb alleen een bijna volle fles over en daar heb ik een borreltje van genomen. Dat mag. Als je alle dozen hebt ingeladen, krijg je ook een borrel."

"Geef mij die borrel nu maar, Masha Petrovna"

Ze hield echter voet bij stuk. Eens aan de drank wist hij niet meer van ophouden. Ze wou hem zo vlug mogelijk buiten. Eerst zou hij laden en dan drinken. Ze had opzettelijk driekwart fles gevuld en die zouden ze samen soldaat maken. Twee borrels voor hem tegen eentje voor haar.

Na een halve fles wodka kon hij nog rijden en luisterde hij nog min of meer naar de instructies van Leonid. Maar na een volle fles werd hij gewelddadig. Ze kon ervan meespreken.

Hij liet zich ompraten en stapelde een paar dozen op een handkar en verdween ermee naar de vrachtwagen.

Gelukkig was er een binnenkoer zodat hij van op de straat niet zichtbaar was.

Er waren jaren geweest waarin ze hoopte dat de politie hier zou binnenvallen en Leonids illegale handel ontdekt werd. Het leven in een Belgische gevangenis leek haar toen comfortabeler dan het bestaan dat ze leidde.

Maar nu wou ze niet gesnapt worden. Ze had een doel. Het was weliswaar riskant, toch wou ze het proberen. Haar plan zat bijna in elkaar. Nog een paar weken. Dan was het erop of eronder. Daarna deed deze plek er niet meer toe.

Nadat Vitali was opgekrast - de halve fles wodka had hij in recordtempo leeggemaakt - had Masha tegen beter weten in zichzelf nog een borrel uit haar persoonlijke voorraad ingeschonken. *Op de uitdaging, prosit! Op de goede afloop van mijn plan, schol!* Daarna volgden het onvermijdelijke tweede en derde glas. Uiteindelijk wist ze niet meer, hoe ze thuis moest geraken.

*

“Voor wie nog champagne? Ik heb nog genoeg flessen in de koelkast staan. Vooruit, Mark, drink je glas leeg. Svetlana, ontkurk er nog een paar! Of wil er iemand liever wodka? Ik heb steengoede wodka!”

Noël Bolberghe, inspecteur bij de moordbrigade Gent, het volle glas in de hand, liep glunderend tussen zijn gasten. Zijn gebruid gezicht straalde. Hij voelde zich in topvorm. Iedereen had zijn uitnodiging aanvaard en stond nu goedkeurend rond te kijken in zijn gloednieuwe appartement aan de Voorhoutkaai. Zelfs zijn chef, commissaris Van Gestelen, neusde nieuwsgierig in zijn collectie fossielen. Die zaten opgeborgen achter een muurlange, horizontale glazen wand. De kijkkast had een boel geld gekost, voornamelijk door het ingenieuze systeem waarmee het glas omhoog of omlaag kon glijden. Iets wat zijn baas nog niet door leek te hebben. Noël gniffelde, terwijl hij een slok nam. Plots kreeg hij een paar nieuwkomers in de gaten.

Tina en Pascal, allebei wat onwennig, bleven in de deuropening staan. Een blonde vrouw, in een traditioneel zwart jurkje met witte schort, nodigde hen glimlachend, maar zwijgend uit om binnen te komen. Haar sensualiteit was bijna ruikbaar. Pascal grijnsde als een idioot naar haar terug. Zijn neusvleugels sperden zich enthousiast om niets van dit parfum te missen. Tina zag dit met verbazing en een zekere afgunst aan. “Waaraan lag het? Aan het opgestoken haar? Die kwetsbare halslijn? Het nogal mollige figuur? Vast de nieuwe vlam van Noël. Waar vindt hij dat soort vrouwen toch altijd?”

Niet dat zij deze vrouw haar uiterlijk misgunde. Niet echt. Daarvoor leek de ander te hartelijk, te spontaan. Bovendien hield Tina niet van opdringerige mannelijke aandacht. Het was die natuurlijke bevalligheid die haar de ogen uitstak. Kon zij zich maar zo ongedwongen bewegen. Ze wist naar gewoonte geen blijf met haar handen. Ze duwde steeds weer haar afglijdende bril op zijn plaats en aanvaardde opgelucht het glas champagne dat de vrouw haar aanreikte.

“Tina, Pascal, eindelijk! Welkom. Tof dat jullie gekomen zijn.”

Noël omhelsde haar uitbundig. Profiterend van de situatie hield hij Tina strak in zijn armen en bleef maar knuffelen en kussen. De hitsige zuigzoen in haar hals was allesbehalve kameraadschappelijk. Ze probeerde zich los te rukken, maar met al die mensen om zich heen durfde ze niet echt een scène te schoppen.

“Noël, genoeg! Laat dat!”

Over zijn schouder zag ze hoe de blonde vrouw hun onderonsje met een ironische glimlach bekeek. Te ironisch en te geforceerd. Tina porde hem in de ribben en eindelijk liet hij los.

“Martina, amore mio laat je toch eens gaan.”

“Hier, dit zal je misschien een beetje afkoelen.” Ze rukte hun cadeau uit de handen van Pascal en gaf het aan Noël. “Het is van alle collega’s samen.”

Noël trok de verpakking stuk en bewonderde de design ijssemmer die hijzelf op zijn verlanglijstje had aangeduid.

“Prachtig! Dank je wel. Pascal jij ook. Waar zijn de anderen?” vroeg Noël onschuldig, hoewel hij het antwoord kende.

“Jan en Albert zijn van wacht.”

“Ho, wat jammer! Tja, er is altijd iemand die niet kan komen als je met de collega’s iets organiseert. Maar ik ben vooral blij dat jij er bent. Straks gaan we dansen, niet?”

Noëls aandacht voor Tina verslaptte opeens toen hij een andere, late gast in het oog kreeg. Hij stevende ogenblikkelijk op hem af.

“Ha! Peter, welkom.”

“Noël, jij bofkont. Knap, man! Wat een luxe! Hoe doe jij dat toch?”

De twee vrienden schudden elkaar stevig de hand en een arm werd om Peters schouder geslagen.

“Ik steel overal met mijn ogen, vooral bij jou!” verklaarde Noël grinnikend. “Svetlana! Svetlana, waar ben je? Vlug, nog een glas!”

Noëls werkster, annex bedgenote, repte zich met een vol dienbord naar de twee mannen. Zwijgend bood ze hen een glas aan. Weer werd ze openlijk gekeurd door een paar felle mannenogen.

“Hooft zij bij de inrichting?”

“Voor een tijdje toch!”

“Dan blijf ik logeren. Een trioetje lijkt me leuk.”

“Niet akkoord. Noël moeten kiezen: u of ik.”

Svetlana vond het verschrikkelijk dat ze zich nog steeds zo moeilijk in het Nederlands kon uitdrukken. Anders had ze die kerel eens deftig op zijn plaats gezet. Nijdig draaide ze het minst volle glas in zijn richting.

Noël, die haar manoeuvre had opgemerkt, nam lachend een fluitglas vanuit het midden en gaf het aan zijn vriend.

“Hoe komt het dat je zo laat bent? Ik dacht al dat je niet meer zou komen ...”

Svetlana draaide zich om. Ze was niet geïnteresseerd in het antwoord. Ze voelde alleen de irritatie om hun onverschilligheid en smakeloze opmerkingen opborrelen. Maar ze moesten niet denken dat ze met zich liet sollen. Ook Noël niet.

Tina die van op een afstand had toegekeken, begreep wat de vrouw moest voelen. In een ver verleden had ze ook kennis gemaakt met Noëls gevoelloze houding. Hij kwetste en ondermijnde je zelfvertrouwen. Ze had medelijden met zijn nieuwe vriendin, maar durfde haar niet te benaderen. Wat moest ze zeggen? Tina keerde zich om en probeerde het gesprek op te pikken dat Pascal en Van Gestelen voerden.

“Nog altijd alles goed met Sofie?”

“Euh, ja mijnheer. Ze mag morgen het ziekenhuis verlaten,” stotterde Pascal.

“Commissaris,” onderbrak Tina vlug, “Sofie komt vanaf morgen bij mij wonen. Dat is nu toch geen probleem meer? De zaak is afgehandeld, nietwaar?”

“Inderdaad. De zaak van de theatermoorden is volledig afgerond.”

“Ah, goed, dan kan Sofie gerust zijn. Komt u woensdag ook naar haar feestje?”

“Dat zal niet lukken. Ik ... euh, doe haar vele groeten,” verontschuldigde de commissaris zich.

Tina besteedde niet veel aandacht aan het onhandige excuus van haar baas.

“Pascal, jij komt toch een van de volgende dagen langs? Dan kan je me helpen met de inrichting en de ontvangst,” plaagde ze haar jongere collega die verliefd was op haar vriendin. “Euh, oké. Wanneer?”

Pascals vraag werd afgebroken door Noël die zich tussen hen beiden wrong. Hij pakte Tina vast en trok haar tegen zich aan.

“Noël, hou je handen thuis.”

“Maar je ziet er zo schattig uit! Zo zien we je niet vaak. Vindt u ook niet, commissaris?”

Tina droeg inderdaad een twijfelachtig samenraapsel van allerlei stroken stof. De saaie vormeloosheid werd volledig te niet gedaan door het felle paars én geel én groen én...

“Het ziet er artistiek uit,” mompelde Van Gestelen voorzichtig. Als gehuwde man wist hij hoe gevaarlijk het thema “kleding” lag. Hij veranderde diplomatisch van onderwerp. “Vanwaar komen die fossielen?”

“De meeste van Kenia. Zelf gevonden en uitgegraven! Er is een schitterende anekdote aan verbonden. Ik vertel u onmiddellijk het verhaal, maar eerst wil ik iets drinken,” reageerde Noël enthousiast. “Svetlana, breng eens de fles.”

De blonde vrouw schoot op hen af en begon de glazen te vullen. Onstuimig borrelde de champagne over de rand van Pascals glas.

“Svetlana, kijk toch uit!”

“Excuseer, mijnheer.”

“Het geeft niet,” schokschouderde de jongeman vriendelijk, terwijl hij het druipende glas een eind van zich afhield.

“Ik haal onmiddellijk handdoek,” bood de vrouw bereidwillig aan. Haar zware accent deed Tina vermoeden dat ze Oost-Europese was.

“Dat is niet nodig,” verzekerde Pascal.

“Voor mijn parket wel. Haal een vod, Svetlana.”

“Dat zal ik wel doen, dan kan ik je nieuwe keuken ondertussen bewonderen,” zei Tina vlug. Ze had Noël graag een schop verkocht. Hoe kon hij die vrouw zo commanderen.

Voor hij haar aanbod kon afwijzen, was ze Svetlana al gevolgd naar de keuken. Die was - zoals te verwachten - hypermodern en zeer spitsvondig ingericht. En vooral koud: alles in blauwgelakte kunststof en marmer! *Typisch een inrichting voor Noël.*

Zwijgend wachtte Tina tot de vrouw een doek uit de lade genomen had en stak haar hand uit.

“Tina Van Tacq, een collega van Noël.”

De vrouw scheen te aarzelen, maar beantwoordde dan toch de groet. Ze drukte krachtig Tina’s hand.

“Svetlana Obstragov.”

Ze draaide zich onmiddellijk om en wou de keuken verlaten, de vod in haar hand.

“Bent u Russische?” probeerde Tina nog.

“Ja, madame.”

Een korte nationalistische vonk deed haar gezicht kortstondig opklaren. Toen draaide ze zich om en ging naar de woonkamer.

“Ik zal wel...”

Tina’s aanbod kwam echter te laat. De vrouw liep naar het groepje bij de kijkkast, hurkte neer en wreef het parket droog.

Svetlana voelde zich enorm vernederd. Waarom reageerde Noël zo koel en kwetsend? Vanavond kon ze blijkbaar niets goed doen. Eerst had ze gedacht dat hij zenuwachtig was en daardoor prikkelbaar. Maar alles verliep vlot. De gasten loofden de inrichting, genoten van de hapjes en de drank en hij had massa’s geschenken gekregen. Wat liep er mis? Over haar kon hij toch niet klagen? Ze had elke avond van de week geholpen bij de verhuis. Ze had schoongemaakt. Gordijnen opgehangen. Ze had voor speciale wodka gezorgd. Vanmorgen

was ze extra vroeg opgestaan om alle warme gerechtjes voor te bereiden. Ze wou niet dat hij haar voor al dat werk betaalde. Dat was haar geschenk.

Noël had dit allemaal dankbaar aanvaard. Gisteravond hadden ze hier op de sofa en later in zijn bed de woning met hun paringszweet ingewijd. En nu, nu kreeg ze geen blik, enkel aanmerkingen. Hij behandelde haar alsof ze een gewone kelner was, of erger nog, een slaafse dienstmeid.

“Dat ben je ook, dommerik,” foeterde ze in stilte.

Traag liep ze naar de keuken terug. Hopelijk was die Tina verdwenen. Haar medelijden kon ze missen als kiespijn.

Een waas versluisde haar ogen. Ze knipperde en probeerde haar aandacht op iets anders te vestigen. Ze wou niet huilen in het bijzijn van de genodigden.

In de keuken was er niemand. Gelukkig. Ze duwde de deur achter zich dicht en gooide de vochtige doek op het aanrecht. Met haar twee handen zocht ze steun op de rand. Even alleen, eindelijk. Ze zuchtte. Het marmeren blad voelde koud aan. Evenals de kastdeur waartegen ze met gebogen hoofd leunde. De kilte drong in haar binnen.

“Dom wijf, zal je het nooit leren? Dat is nu de derde maal...”

Met een ruk schoot haar hoofd omhoog. Ze zou er zich deze keer niet bij neerleggen. Ze was geen puber meer en ook geen jonge vrouw van drieëntwintig. Ze was 32 jaar! Op die leeftijd liet je geen man je leven beheersen en kapotmaken! Dat nooit meer! Haar trots was haar meer waard dan haar verliefdheid. Maar ze zou niet gaan lopen. Ze zou terugvechten. Vluchten kon ze altijd nog, wanneer ze merkte dat ze het niet kon halen. Maar ze zou het halen. Ze zou Noël met zijn eigen wapens bestrijden. Deze keer zou ze er haar verstand bijhouden.

Svetlana stond enkele ogenblikken stram rechtop. De voeten enigszins uit elkaar, het gezicht op twintig centimeter van de keukenkast. Maar haar blik werd niet gehinderd door dit beperkte gezichtsveld. Ze keek in de nabije toekomst. Zag zichzelf Noël afwijzen. Putte er kracht uit.

Vastberaden draaide ze zich om en nam een dienblad met koude hapjes.

De alcohol miste zijn uitwerking niet. Na de champagne waren sommigen inderdaad overgestapt op wodka, waardoor het aantal decibels sterk was toegenomen.

Tina leunde tegen een venstertablet waarop al een resem lege glazen stond. Ze observeerde de vriendschaar van Noël. Met uitzondering van de commissaris en Pascal, die over MP3-toestanden discussieerden, iets waarvan zij niets afwist, kende ze bijna niemand. Er waren een paar collega's van andere afdelingen, maar daar had ze weinig contact mee. Bij hen aansluiten durfde ze niet. In groep genegeerd worden, vond ze nog erger dan hier aan de kant te staan. Het liefste was ze stilletjes naar buiten geslopen en naar huis gegaan. Kon ze tenminste verder werken aan haar mozaïekvloer. Ze zat achterop op haar schema en het zou niet beteren nu Sofie erbij kwam. Tegen 1 januari moest de vloer af zijn. Dat haalde ze nooit. Bovendien moest ze ook uitkijken naar een nieuwe woonst als er zich geen andere klant in die tussentijd aandeede. Het zou dan de eerste keer in meer dan drie jaar zijn dat ze een “gewoon” appartement betrok. Steevast was een nieuwe opdrachtgever ermee akkoord gegaan dat ze gedeeltelijk betaald werd met een gratis verblijf in het te restaureren pand. Vorig jaar had ze nog klanten moeten afwijzen, nu belde er niemand.

Zuchtend verplaatste ze haar gewicht naar de andere voet. Tina verveelde zich. Ze zag geen enkel gezicht dat haar kon boeien en niemand leek geïnteresseerd in haar. Iedereen had blijkbaar een kliek gevonden waarin hij thuishoorde.

Ze wou dat Jan Hoffer hier was. Ondanks de spanning die zijn gezelschap altijd bij haar opriep, voelde ze zich meer en meer tot hem aangetrokken. En hij? Wat dacht Jan van haar? Ze wist het niet. *Hij is je baas, domkop! Stel je maar niets voor.*

Weer veranderde ze haar houding. Dronk van haar glas. *Hoelang moet ik hier nog staan?* Ze probeerde iets van de gesprekken om zich heen af te luisteren.

“... en hij kon niet meer zwenken... had dat gezicht van Luc moeten zien... met die boom in zijn armen en die ski's die omhoog staken...”. Een kleine, donkerharige vrouw in witte pantalon en dito body, deed het relaas van dit gekende verhaal, terwijl haar echtgenoot gemoedelijk mee lachte.

Tina hief haar vijfde glas champagne. Ze beseftte dat ze te veel dronk, maar ze kon het niet laten. Dit was drinken uit verveling. En wat dan nog? Ze was toch te voet.

Haar aandacht werd getrokken naar de Russische die nog steeds ijverig aan het opdienen was. Na hun korte kennismaking in de keuken, had de vrouw haar gemeden. Tina begreep het. Ze deed geen verdere moeite om contact te krijgen. Ze had echter wel ontdekt dat de vrouw in de loop van de avond veranderd was. Het gekwetste was uit haar houding verdwenen. Gelukkig! De wulpsheid van bij de ontvangst keerde echter niet terug. Tina bemerkte een zekere afstandelijkheid, alsof de vrouw een masker had opgezet. Daaronder zat er echter iets te broeden, daarvan was de rechercheur in Tina zeker.

De Russische vulde de glazen van het groepje intimi rond Noël bij. Weer gaf hij commentaar op haar werk. De vrouw kromp een ogenblik in elkaar, maar stak toen tot Tina's grote verrassing, de wodka fles uitdagend in zijn richting. Het werd duidelijk stiller. Svetlana en Noël bleven elkaar aankijken, maar hij nam de fles niet aan. Integendeel. Hij snauwde de vrouw af. Ook zij reageerde. Tina kon haar jammer genoeg niet horen. Ook haar expressie bleef voor Tina verborgen.

Tina zag hoe de vrouw de fles weer naar zich toetrok en zich omdraaide. Haar gezicht leek versteend. Ze ging heel bedaard naar de volgende groep en schonk daar in. Even later passeerde ze Tina, die vlug een hand boven haar glas hield. Geen wodka voor haar. Ze had al genoeg op. De waarschuwing die haar ontglipte, was daarvan een duidelijk bewijs.

“Mevrouw, wees voorzichtig met Noël, hij kan gevaarlijk zijn,” zei ze zacht, toen de ander wou doorlopen. De dienstster hield in en draaide zich naar de jonge politievrouw. Haar ogen stonden boos. Het waren diepblauwe ogen.

“Ik ook gevaarlijk zijn.”

De twee staarden elkaar een ogenblik aan. Toen zag Tina het begrip opduiken in die ogen. De andere had Tina's vroegere verhouding met Noël juist ingeschat. Tina werd rood en glimlachte zwakjes. Ze zei niets. Wat kon ze zeggen zonder zich nog meer te verraden? De vrouw vertrok in antwoord daarop heel even de mondhoeken en stapte richting keuken.

*

Het beschaafde geroezemoes van het publiek schonk Hélène Van Tacq enorm veel genoegen. Ze dompelde zich onder in die kabbelende stroom, ervoer gulzig de behaaglijke warmte, het zachte licht en het kleurrijke schouwspel van de goedgeklede dames en heren. Dat liet haar toe haar emoties verder te koesteren. God, wat had ze genoten!

Mijmerend deinde ze traag mee richting foyer. *Zo jammer dat Bertrand niet mee is! Waarschijnlijk vindt hij werken leuker. Hij kan zich nochtans gemakkelijk vrij maken. Hij is toch de baas! "Saniclassic" zal niet failliet gaan doordat hij eens een avond van muziek geniet..*

Blijkbaar dacht Bertrand daar anders over. Zoals over zovele dingen. Zo erg was het trouwens niet. Stilaan begon Hélène te genieten van haar avonden alleen uit. Ze ontdekte dat de mannen, wanneer ze alleen was, meer werk van haar maakten. Dat vond ze ontzettend leuk. Niet dat ze er ooit aan dacht ... Helemaal niet! Het genot van het onschuldig flirten met de ogen was haar voldoende. Een paar prikkelende opmerkingen deed haar al onmiddellijk verwijzen naar de echtgenoot op de achtergrond. Dat hield hen op een gepaste afstand. Ondertussen wist ze zich nog begeerd en daar ging het om. Dat wist elke vrouw.

Dan was er ook nog haar reactie op de zangers. Bertrand vond het vervelend wanneer ze emotioneel werd en zelfs eens een traan durfde te laten. Zoals vanavond.

Die Ivan Paley zingt toch mooi! En wat een knappe man. Hoe oud zou hij zijn? Vast geen vijftig.

Ze kon bijna niet wachten om het vervolg te horen. Eerst moest ze iets drinken, want ze had echt dorst gekregen. Ze baande zich wuivend en knikkend een weg tussen de vele kennissen.

Aan de bar stonden de dorstige bezoekers drie rijen dik aan te schuiven. *Oei, al dat volk. Hoe raak ik in hemelsnaam aan de bar.* Dat was natuurlijk een nadeel als ze alleen kwam. Normaal bestelde Bertrand vooraf de drankjes voor tijdens de pauze. Zij vergat dat telkens. Wat nu? Twijfelend tussen zich met wat elleboogwerk een plaats te bemachtigen aan de bar, of pruilend te wachten tot een van de heren haar te hulp snelde, bleef H el ene in het midden van de foyer staan. De volslanke vrouw in de strakke, zwarte japon trok de bewonderende blikken van de iets oudere heren. Wat ze natuurlijk wist en waarvan ze genoot. Opeens begon ze te stralen toen een kleine, maar stevige man op haar afkwam. Hij bood haar met een buiging een glas champagne aan.

“Madame heeft vast dorst na alle emoties?”

“Mijnheer, euh ... wat vriendelijk van u. Ja ik heb ontzettende dorst. Die spanning, daar krijg ik steeds zo’n droge keel van.”

“Ik ook, ik ook. Het is zo prachtig! Ik kreeg tranen in de ogen bij dat lied van Mahler. Ah! Zo’n recital doet toch deugd.”

“Ik dacht dat u meer van opera hield?”

“Dat is waar, dat is zeker waar. Maar vanavond kan ik die liederen echt smaken. Op uw gezondheid, madame.”

“Dank u.”

Wat onwennig in zijn gezelschap nipte H el ene van de champagne. *Waarom vergeet ik toch steeds zijn naam? Zo’n vriendelijk mannetje. Jammer dat hij zo klein is.*

“Wat vond u van “Semele”?”

“Goed, zeer goed. Oh, magnifiek!”

“Ja, het was een zeer goede bezetting, vond u ook niet? Heel evenwichtig. Geen enkele stem viel uit de toon.”

“Het koor zong schitterend. Ik hou ervan als het koor veel moet zingen. Dat is zo indrukwekkend, althans, dat vind ik.”

“U heeft helemaal gelijk. Die verwijzingen naar het Engelse koningshuis, dat was goed gevonden.”

“Het Engelse koningshuis? Ja, zeer goed ... De man die Jupiter speelde, die spande voor mij toch de kroon,” ratelde H el ene verder, “ik hoor die zo graag! Spijtig, ik kan de naam van de vertolker maar niet onthouden. Ik vergeet die altijd. Weet u het?”

“Marlin Miller, madame. Inderdaad een zeer mooie stem. Mijn hart doet soms pijn van ontroering.”

“Bij u ook? Bertrand begrijpt dat niet. Hij vindt dat ik overdrijf, als ik dat zeg, maar toch voel ik zo’n zoete pijn.”

“Uw man houdt niet zo van opera? Het is een tijdje geleden dat ik mijnheer nog zag.”

“Toch wel. Hij heeft het echter heel druk. Bij hem gaat het werk altijd voor.”

“Ik heb het ook druk, maar opera komt op de eerste plaats en zeker als ik er mag van genieten in het gezelschap van zo’n beschaafde dame.”

“U bent wel een charmeur, mijnheer.”

“Toch niet. Ik ken geen andere vrouw die zo leeft op haar emoties. Passie in een vrouw, dat waardeer ik nog het meeste.”

“O, ja?”

H el ene wiebelde even als een verlegen tienermeisje op haar eerste hoge hakken, bij dit compliment. “Gaaf dat niet te ver?” overwoog ze? Zijn volgende opmerking bracht hen weer op het rechte pad, dus liet ze het er maar bij. Zo erg was het toch niet?

“Jammer genoeg zullen we volgend seizoen het met minder stukken moeten doen.”

“Waarom zegt u dat? Waarom minder stukken?”

“Heeft u het niet gelezen? De subsidies voor de opera zijn drastisch ingeperkt. De directeur was sterk ontgoocheld. Heeft u de petitie al ondertekend?”

“Petitie? Ik weet van geen petitie!”

“Nee? Er is een petitie rondgegaan om te protesteren tegen de verminderde subsidies. Dat moet u ...”

De bel onderbrak zijn betoog. “We moeten voortmaken. Het is al de derde bel. Ik zal het adres van de webstek opschrijven en u straks bezorgen.”

“Dank u wel, heel vriendelijk van u.”

Voorzichtig nipte H el ene nog eens van haar glas, terwijl haar gesprekspartner in een paar teugen zijn glas leegdronk. Met een galante buiging nam hij haar halflege coupe en bracht die naar de bar. Daarna begeleidde hij haar aan de arm naar de parterre.

*

Diezelfde nacht verliet Jan Hoffer om 00.43 u. het politiegebouw aan de Martelaarslaan. Hij reed richting station. Naast hem zat Albert Mallieu. Ze hadden haast en dus stond het zwaailicht aan. Toch schoten ze niet op. Het was te druk op de Ring. Voor hen zat een witte bestelwagen. Zoals gewoonlijk had de chauffeur op de rem geduwd toen hij het zwaailicht in zijn achteruitkijkspiegel had ontdekt. Nu kropen ze aan vijftig kilometer per uur verder. De koplampen van de politiewagen schenen in de laadruimte van hun voorganger. Albert dacht iets te zien bewegen binnenin, maar doordat Jan de sirene liet gaan en ze zo vrije baan kregen, vergat zijn collega er een opmerking over te maken. Hij merkte evenmin dat de wagen de parking van de Delhaize opreed.

In de bestelwagen zaten Zina en de andere vrouwen in elkaar gedoken op de smerige vloer. Ze waren bang. Niemand sprak. Niemand bewoog. Hun lippen leken even verstijfd als de rest van hun lichaam. Spreken was trouwens overbodig. Zina’s verhaal was identiek aan dat van de anderen. Ze voelden dezelfde angst, dezelfde twijfel. In zeven hoofden draaide dezelfde film.

Het silhouet van de chauffeur schemerde vaag door de metalen tralies die de passagiersruimte van de laadbak scheidde. Hij rook hun vrees en voedde die.

“Мы почти приехали. Сидеть или ...!”

Zijn waarschuwing was totaal overbodig. Niemand kon zich vrijelijk bewegen en de angst snoerde hun de mond. Het dreigement tastte enkel hun geprikkelde fantasie nog meer aan. Ze zouden niets ondernemen. Gedurende de lange reis hadden ze een voor een ondervonden dat hij geen medelijden kende. Sommigen waren verkracht, anderen geslagen of allebei. Hoe vaak hadden ze niet kunnen bijhouden. Het deed er niet toe. Niets deed er nog toe.

De chauffeur schakelde naar een lagere versnelling en sloeg rechtsaf. Zoals afgesproken stonden de slagbomen omhoog. Tot hier toe was de rit zonder problemen verlopen. Althans voor hem.

Achterin drukte de metalen wand ijskoud tegen Zina’s onderrug. Haar lange benen omknelde ze met haar armen. Bij elke onverwachte beweging werd ze achteruit geduwd. Dan priemde een scherpe punt in haar linkerschouderblad. De pijn nam met elk contact toe. Ze krulde nog meer in elkaar en verschoof voorzichtig haar zitvlak een paar centimeter naar rechts. Ze raakte de schouder van haar buurvrouw.

De kleine bestelwagen nam plots een scherpe bocht. Zina schoorde zich, maar kon niet verhinderen dat ze door de druk van een ander lichaam kantelde. De vrouw onder haar kreunde kort, maar gaf verder geen kik.

Zina had zin om te blijven liggen. Om nooit meer te bewegen. Ze voelde op haar wangen de warmte van de vrouwenbuik. Haar gezicht deinde behaaglijk op en neer, ademend in hetzelfde ritme. Ze rook de vrouw: haar zweet, haar vuil, vermengd met iets zoets: kaneel. Zina kreeg trek in speculaas. Een speekselbel ontsnapte uit haar linkermondhoek.

De wagen stopte. Het motorgeronk viel stil.

“Что случилось?”

De vraag werd fluisterend gesteld aan de vrouw die dichtbij de deur zat. Ergens was er een kier waardoor zij een stuk van de weg zag.

“Я не знаю. Я ничего не вижу. Один асфальт.”

De vrouwen klampten zich aan elkaar vast. Zina's nagels boorden zich in een fluwelen mouw. De arm binnenin trilde zoals ook Zina zat te trillen. Ze ademde kort in en uit. De mond open. Ze hoorden hoe het portier werd dichtgeslagen. Daarna voetstappen en stemmen. Wie was daar nog?

Zouden ze de laadruimte openen? Waarom? Waren ze er al? Wat zou er gebeuren?

De sleutel werd in het slot gestoken en omgedraaid. De deur werd opengegooid. Licht en lucht stroomden binnen. Zeven bleke gezichten staarden naar de chauffeur en de twee onbekenden: een lange man en een vrouw. Het schimmige maanlicht verlengde de schaduwen onder hun ogen. Donkere gaten in een wit masker.

De mannen spraken een vreemde taal met elkaar. Geen van de vrouwen begreep hen. Hun aanwijzingen des te beter. Het pistool waarmee de grootste zwaaide, sprak voor zich. Een overbodige maatregel. Het verzet van de vrouwelijke passagiers was al lang geleden gebroken.

De man met het pistool keek naar een meisje aan Zina's linkerkant. Hij nam haar keurend op. Hij zei iets tegen zijn partner en beduidde dat het meisje moest uitstappen. Ze schudde weigerend het hoofd en probeerde zich achter een andere vrouw te verbergen. De man greep haar ruw bij de arm en trok haar uit de wagen. Naast hem leek ze verschrikkelijk klein.

Toen verstijfde Zina. Nu wees hij haar aan. De chauffeur spoorde haar in het Russisch aan.

“Ты! Выходи!”

In eenzelfde schrikreactie week ze achteruit. De onbekende dook naar voor en sleurde haar aan haar jas uit de wagen. De vrouwen rondom haar begonnen te jammeren. Zina besepte niet dat zij daarmee gestart was. Struikelend belandde ze op de grond, waarbij haar ene knie over het plaveisel schuurde.

“А! Колено!”

“Hou je bek!”

Een klap en ze lag plat op het asfalt. De onbekende vrouw protesteerde, waarop de chauffeur haar onmiddellijk afsnauwde. Zina begreep hen niet, maar het klonk allesbehalve geruststellend.

Het portier werd dichtgegooid en terug afgesloten. Zina hoorde haar medereizigers nog altijd zachtjes kermen. Het raakte haar niet. Ze bekommerde zich enkel om haar eigen lot. Haar ogen schoten wild heen en weer op zoek naar redding. Alles was angstaanjagend: de vreemde omgeving, de vreemde mensen, het wapen, hun taal, alles. Waar was ze? Ze wist niet eens de naam van het land. Engeland was het niet. Die mannen spraken geen Engels. Nochtans had ze haar neef betaald om naar Engeland te gaan! Was dit een zoveelste stopplaats op weg daarheen? Waarom werden alleen zij tweeën uit de auto gehaald? Wat deden ze hier op die parking?

Zina keek angstig rond. Donkere appartementsgebouwen omsloten het parkeerterrein. Nergens brandde nog licht. Iedereen sliep. Vandaar zou de hulp niet komen.

Meer naar links stonden een paar bomen en wat laag struikgewas. Het licht van straatlantaarns schemerde tussen de takken door. Daarvoor strekte zich honderd vijftig meter donkere asfalt uit.

Een kleine hand trok aan haar broekspijp. Het meisje dat als eerste uit de bestelwagen was gesleurd, boog zich naar haar toe.

“Если мы не убежим, они нас убьют!”

Zina schudde het hoofd. Ze keek angstig naar haar belagers. Het leek haar onmogelijk om weg te geraken. De twee mannen en de vrouw stonden op nog geen meter afstand. Fluisterend discussieerden ze. De vrouw was aan het woord. Ze leek niet akkoord te gaan met de uitleg van de mannen en praatte steeds luider. Een bepaalde vraag kwam steeds terug. Haar gezicht stond gepijnigd, alsof ze zin had om te huilen. Weer vroeg ze iets. De chauffeur schudde heftig met het hoofd en wees naar een bepaald punt en toen naar een auto in hun buurt. Het antwoord van de vrouw stond hem niet aan, maar de derde persoon kwam sussend tussen beide. Ze raakten het uiteindelijk eens en richtten zich tot de meisjes aan hun voeten. Zina kreeg van de Rus een schop tegen haar been. Hij brabbelde iets en bukte zich om haar op te trekken. Ze haastte zich om op te staan. Toen zag Zina vanuit een ooghoek het jonge Russische meisje achteruitstappen, zich omdraaien en achter de bestelwagen verdwijnen. De Rus schreeuwde een waarschuwing naar de vreemdeling, die onmiddellijk achter de vluchteling aanspurte.

“Stop! Kom terug. Als je niet stopt, schiet ik.”

Zina, die eerst als verlamd had toegekeken, wou het ook op een lopen zetten, maar de man in haar buurt greep haar ruw vast.

“Сиди!”

Ze probeerde zich los te rukken. Een harde slag op de zijkant van haar hoofd deed haar duizelen.

Toen viel het schot. De onbekende vrouw gilte. Zina richtte moeizaam het hoofd op en keek om. Een bleke vlek bewoog tussen de struiken aan de overkant van de parking. De vluchteling liep tussen de eerste bomen daarachter. Nog even en ze bereikte de straat. Haar achtervolger hield halt. Richtte rustig en vuurde andermaal.

*

Aan een andere kant van Gent keek Svetlana op dat moment op de klok. Het was bijna drie uur. Ze overschouwde het slagveld. Het aanrecht en de tafel waren afgeladen vol. Vettige, soms nog halfvolle glazen waarin peuken dreven en servetten waren gepropt, stonden tussen vieze dessertborden die in wankel evenwicht op elkaar gestapeld waren. Bekers, bestek, manden en dienborden troepten samen op het inductiefornuis. Op de vloer slingerden overal lege flessen, vazen met prachtige boeketten, inpakpapier en allerlei rotzooi. Op sommige dienbladen lagen de resten van de quiches, mini-pizza's en bladerdeeggebakjes. Onder haar voeten kleefde de vloer door de klodders mayonaise en uitgesmeerde mierikswortelsaus. Het kon haar niet meer deren.

Doelbewust knoopte ze haar witte schort los en hing die over een stoel. Ze baande zich een weg tussen de rommel door en nam haar jas en sjaal uit de bezemkast. Al haar bewegingen waren doelbewust. Zonder omkijken verdween ze door de zijdeur.

De hal lag verlaten. De dansers waren verdwenen.

In de lift bestudeerde Svetlana zichzelf in de spiegel. Ze zag er moe uit en had een verbeterd trek om de mond. Toen krulden haar lippen zich tot een cynisch lachje. Ze stelde zich Noëls gezicht voor, wanneer hij ontdekte dat de afwas aan hem was overgelaten.

*

Hélène zuchtte voldaan. Het was heerlijk geweest. *Zo kunnen zingen!*

Voorzichtig, om Bertrand niet wakker te maken, schoof ze haar schoen van haar voet. Ze kneedde haar pijnlijke tenen en schopte toen zonder erbij na te denken ook de andere schoen uit. Een doffe bons en Bertrand was wakker.

“Wat is er?”

“Niets, mijn schoen viel, dat is alles.”

Haar man gromde iets onverstaanbaars, maar leek toen echt wakker te worden. Hij zette zich rechtop in bed.

“Waar zat je zo lang? De opera heeft toch niet zolang geduurd?”

“Emiel heeft onze operavriend nog naar huis gevoerd. Je weet wel, dat kleine mannetje dat een rij voor ons zit. Zijn haar is te lang en hij draagt altijd een smoking.”

“Ah, die! Waarom moesten jullie hem thuisbrengen?”

“Zijn chauffeur was te laat, of had pech, ik weet het niet meer precies. Hij had me in de pauze een ... euh, drankje aangeboden en er waren geen taxi's, dus ja, we konden hem toch niet laten staan. Hij moest trouwens dat adres nog geven,” ratelde Hélène.

“Adres?” Bertrand die gewoon was aan de conversatiesprongen van zijn vrouw, kon nu toch even niet volgen.

“Om die petitie van de opera te ondertekenen. Ja, dat weet jij nog niet. Ze krijgen veel minder subsidies, misschien moeten ze wel sluiten. Dat zou verschrikkelijk zijn. Bertrand, kan je niet wat meer sponsoren. Ik zou het verschrikkelijk vinden ... ”

Bertrand die een ellenlange tirade over de sluiting voelde aankomen, dook onder de donsdeken en draaide zich op zijn zij.

“Morgen, Hélène, morgen zal ik eens kijken.”

*